

„Mint Krisztus szolgáit”: Pál itt nem rabszolgát mond. Más helyen, pl. Róm 6,19kk-ben igen, mert ott arról beszél, hogy Krisztus megváltott minket a bűn rabszolgaságából és a magáévá tett. De Ő az övéit nem hagyja rabszolgai állapotban: olyan rabszolgaként, aki „nem tudja, mit tesz az ura”. Mi tudhatjuk nemcsak azt, hogy mit akar Isten, hanem azt is, hogy mit tesz. Abban is, amit mi teszünk, mint szolgái, megláthatjuk, hogy Ő cselekszik. Ő készítette el előre a jó cselekedeteket. A helyzetet, amiben valamit szólhattam Krisztusról, vagy tehettem olyat, amit magamtól sosem akartam volna. A képességet, hogy ne úgy szóljak, ahogy magamtól, „reflexből” szólnék, hanem úgy, hogy abban Jézus Krisztus szólaljon meg, és a másik is meghallja, hogy itt Isten mondott neki valamit. Ha a másik ember megtér, vagy elkezd hallgatni Istenre, „keresni Őt”, azt is Ő cselekedte. Ha képes vagyok tűrni, szenvedni azért, mert Őt nem takartam el, és a szenvedés közben is dicsérni Istent, akkor ezt is Ő cselekedte.

Tudom, mit tesz az én Uram, Jézus Krisztus: embereket hív az Ő megismerésére, sötétségből világosságra, a bűn rabságából arra, hogy az Övéi legyenek. Ebben követjük Őt, ebben szolgáljuk. „Úgy tekintsen minket az ember...”: mi magunk is úgy tekintünk magunkat és egymást. Szolga vagyok: nem kell a szolgatársakra irigykednem („ők nagyobb dolgokat tesznek”), nem kell a magam szolgálatát féltennem, hogy esetleg elveszik tőlem. Ezt is Isten cselekszi: Ő bízott meg azzal, amit végzek, Ő dönthet úgy, hogy leállít vele és mást bíz rám.

A sáfár is olyan szolga, aki tudja, mit tesz az ura. Rábízta a vagyonát, és ezzel neki gazdálkodnia kell. „Krisztus szolgái és Isten titkainak sáfárai” vagyunk. Ezekkel a „titkokkal” kell gazdálkodnunk: olyan dolgokat kell továbbadnunk (elmondanunk és az életünkkel felmutatnunk), ami Isten titka, amit csak Ő tud kijelenteni. Nem a magunkét mondjuk. Nem a saját logikánkkal próbálunk embereket meggyőzni arról, hogy jöjjenek Krisztushoz (1Kor 2,4). Nem azt keressük, hogy hogyan lesz az üzenetünk könnyen érthető, elfogadható – de kérjük Istentől, hogy amit mondunk, azt megértsék, befogadják, higgyenek, mert csak ez menti meg őket.

Ezt a hűséget kívánja meg tőlünk az Úr. Az evangéliumot, amit Ő nekünk adott, amivel az övéi lettünk, azt bízta ránk: ugyanazt adjuk tovább. Amilyen kegyelmi ajándékokat adott, azokkal szolgáljunk, ne másokat utánozzunk. 1Pt 4,10: „úgy sáfárcodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai”.

Tudom tehát, mit tesz az Uram, tudom, hogy mit bízott rám, ezzel kell hűségesen bánnom. Ő fog megítélni azért, ahogyan ezt tettem. Ebben szilárdan meg kell állnom akkor is, ha emberek ítéletnek. Ez nem azt jelenti, hogy mindennek le kell peregnie rólam. Van helye egymás figyelmeztetésének (Gal 2,11) azért, hogy valóban hűségesen bánjunk a ránk bízott evangéliummal, jól éljünk az ajándékainkkal. Pál arra figyelmeztette Pétert: ő az evangéliumot hirdeti és aszerint is él, ne változtasson ezen senkinek a tetszéséért. Voltak, akik más szolgákat nagyobbnak tartottak Pálnál, jobban tetszett volna nekik, ha Pál is úgy beszélne, olyan kiváló szónok lenne, mint pl. Apollós. Nem volt kiváló szónok („beszéde szájalmas”, 2Kor 10,10). Ha emberek tetszését kereste volna, az „emberi ítélelnaptól” tartott volna, megpróbálta volna fejleszteni a beszélőképességét. Nem foglalkozott ezzel, mert nem emberek ítélete a döntő. Azzal sáfárcodott, amit Isten neki adott. És Isten ezt áldotta meg.

„Magam sem ítélem meg magamat. Mert semmit sem tudok magamra...” Sem jót, sem rosszat. Nem ezen kell gondolkodnom. Ha azon aggódom, hogy „hiteles vagyok-e”, vagyis egészen olyan vagyok-e, mint Krisztus, soha nem fogok szolgálni. Pál is látta, hogy nem olyan: Róm 7-ben írja le az őemberével való küzdelmét. Hűséges volt, tette, amivel Krisztus megbízta. „De nem ebben vagyok megigazulva”. Tudjuk: kegyelemből, hit által igazultunk meg, és ez így

marad végig, amíg a földön vagyunk. Éppen az óemberünkkel való küzdelemben érzékeljük ezt legjobban. De „hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus által” nemcsak megszabadulunk a bűntől, hanem tudunk vele járni, szolgálni, Őt megdicsőíteni. Ő ítél meg engem, hogy a kegyelemre támaszkodtam-e; Ő ítéli meg a cselekedeteimet is, hogy azt tettem-e, amivel megbízott, hogy azt hittel tettem-e, vagy közben emberi kapaszkodókat is kerestem.

„Azért idő előtt semmit ne ítéljetek, míg el nem jön az Úr.” Azt, hogy teljesen rábíztam-e magamat, vagy más támaszokat kerestem; azt, hogy a szolgálataimmal Őt akartam-e megdicsőíteni vagy magamat (is); azt, hogy ami jót tettem, „semmit érte nem várván” (Lk 6,35) tettem-e, csak az Úr látja. És ha ezekben nem vagyok tökéletes, akkor is tud engem használni – de meg is ítél: beszél velem ezekről. Amikor eljön, világosságra hozza, ami a szívemben van. Ha félünk ettől, kérjük már most, hogy tisztítson meg. „És akkor mindenkinek Istentől lesz a dicsérete.” Meg akar dicsérni. Nem csak mi szeretnénk hallani, hogy „jól van, jó és hű szolgám”, hanem Isten is szeretné ezt mondani nekünk.

Kaptunk új életet, kaptunk üzenetet, feladatot; szolgatársakat és embereket, akik felé szolgálunk kell. Kaptunk nehézségeket, szenvedéseket is. Kaptuk Krisztust, akivel együtt éljük át ezeket, mert ott van velünk. Ő cselekszik bennünk és rajtunk keresztül. Ő maga ad erőt, hogy elhordozzuk, amit kell, és meg tudjuk tenni, amit ránk bíz. Ő adja a hűséget is – azt a hűséget, amivel Ő maga hűséges az Atyához. Ő tesz jó sáfárokká, hogy azzal szolgáljunk, amit kaptunk, ne azzal, amit mi akarunk minden áron elmondani, és ne valamilyen „könnyebben befogadható” „evangéliummal” – mert az nem evangélium. És Ő ítéli meg azt, ami a szívünkben van, hogy amikor eljön, akkor már tiszta legyen.

Mit kérhetünk tőle ezek után? A hűséget, a szeretet Őiránta, a hitet, hogy a szolgálataimat egyedül benne bízva végezzem. Csupa olyan dolgot, amit Ő maga is adni akar nekünk. Kérjük, és megkapjuk!

1Kor 1,18

Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.